

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XX.

ČÍSLO 8

AUGUST 2012

**Boh prichádza s riešením - Tábory - Duchovná obnova
Rozhovor s Michalom Lajchom - Svedomie uspokojí len spoveď
Zmierenie a pokánie - Blahoslavený Michal Sopočko**

Boh prichádza s riešením

Letné obdobie, ktoré momentálne prežívame, sprevádzajú častokrát vysoké teploty. Človek hľadá spôsob, ako sa pred nimi skryť, ako ich zvládnuť, aby na ňom nezanechali negatívne stopy.

Podobne ako s teplom človek mnohokrát zápasí aj so svojimi chybami. Veľmi ťažko si ich priznáva a radšej pred nimi uteká a skrýva sa. Tak to urobil aj Adam, keď zhrešil. Jednoducho sa skryl. A keď ho Pán hľadal, zvalil svoju vinu na druhého.

My, ľudia, pristupujeme k tomu, čo sme sami pokazili, rôznymi spôsobmi. Asi najčastejšie zvalujeme svoje chyby na druhého. Niekedy ich prikrášľujeme, alebo nadľahčujeme. Mnohokrát svoje chyby zakrývame a tvárime sa, že žiadne nemáme.

Toto však našu situáciu nerieši. A my, kresťania, vieme, že jediným riešením je návrat k Otcovi a nie hľadanie úkrytu, kde by sme sa pred ním skryli. Sám Otec, náš Pán, prichádza v tomto probléme s riešením. Prináša nám veľký dar sviatosti zmierenia, v ktorej môžeme zažiť

Boha ako milosrdného Otca. On jediný môže urobiť poriadok s našimi chybami a vinami.

Práve tejto sviatosti sa venuje aj nové číslo nášho farského časopisu. Nech prispeje k tomu, aby sme sviatosť zmierenia čoraz viac chápali ako dobrý Boží zámer s nami, nedokonalými bytosťami.

Pannu Máriu nazývame v Loretánskych litániách Útočiskom hriešnikov. V čase, keď si pripomíname jej slávne Nanebovzatie, nech je aj pre nás (ako hovorí Max Kašparů) „Zrkadlom spravodlivosti“ i zrkadlom nášho svedomia. Nech sa pre všetkých stane vzorom odvahy, posilou na očistenie svedomia i sprostredkovateľkou milosti.

Text: P. Ján Hríb, SchP.
Foto: M. Melicherčíková

Bartolomejčatá na sústrezení v Chrenovci-Brusne

Tento rok hostila zbor Bartolomejčatá neďaleká farnosť Chrenovec-Brusno. V exercičnom dome s vlastnou kaplnkou strávili Bartolomejčatá v týždni od 9. júla do 14. júla 2012 krásny týždeň plný zábavy, aktívneho oddychu, nácvikov piesní, vzájomného spoznávania a utužovania spoločenstva.

Doobedia patrili nácvikom piesní, ktoré za podpory doterajšej vedúcej Majky Bátorovej viedla nastupujúca vedúca zboru - Majka Štefíčková. A tak, ako sa Pán postaral o vedenie zboru, vyslyšal i naše modlitby, vďaka ktorým nám počasie doprialo možnosť absolvovať v utorok túru na Bralovu skalu i opekačku v stredu navečer. Začmudeným vláskom sme vo štvrtok poobede dopriali dostatok vody na kúpalisku v Handlovej a zvyšnú časť energie sme vybili v nočnej hre.

Veľké poďakovanie patrí našim teťám kuchárkam, ktoré chutnými jedlami opätovne doplnili našu energiu. Za návštevu ďakujeme pánu dekanovi a pánu diakonovi, za duchovnú starostlivosť počas celého týždňa pánu kaplánovi Jankovi.

Velikánske ďakujeme patrí nášmu Pánovi, že sme opäť mohli zažiť

skvelý týždeň a že nám doprial úžasné vedúce. Majke Bátorovej ďakujeme za doterajšie vedenie, jej úsilie, snahu, ochotu a priateľský prístup. Novej vedúcej držíme palce a ďakujeme, že sa podujala na neľahkú úlohu vyžadujúcu čas, trpezlivosť a ochotu. Vyprosujeme, aby jej Pán dal sil a vytrvalosti na dobré dielo.

Text: Maťa F.

Foto: Dáša Voskárová

Tábor detí z piaristickej školy

Hneď na začiatku prázdnin, keď si ešte deti z piaristickej školy ani len nestihli vydýchnuť po konci školského roka, sa konal ich letný tábor. Takmer

70 účastníkov sa od 1.7. do 7.7. 2012 v Lúčkach pri Kremnici snažilo s otvoreným a hlavne radosným srdcom pochopiť myšlienku Malého princa: „Dobre vidíme iba srdcom. To hlavné je očiam neviditeľné.“ Bohu vďaka za tento milostivý čas plný zážitkov zo spoločného objavovania Božieho kráľovstva.

Text a foto: P. Ján Hríb, SchP.

Oltár sv. Márie Magdalény je zreštaurovaný

V nedeľu 29. júla po skončení sv. omše o 9:00 hod. v Mariánskom kostole v Prievidzi konalo požehnanie nedávno zreštaurovaného Oltára sv. Márie Magdalény. Jeho reštaurovanie prebiehalo od roku 2004. V prítomnosti veriacich i samotných reštaurátorov oltár požehnal pán dekan, vdp. Martin Dado.

-ph-, -sk-

Denný detský tábor začína olympiádou

Denný detský tábor sa v našej farnosti konal od 30. júla do 3. augusta. Zúčastňovalo sa ho približne 30 detí. Celý týždeň bolo o zábavu postarané.

Každý deň sme začínali rannou modlitbou, ktorú si pre deti pripravil pán kaplán Ján. Ukončili sme ho vždy svätou omšou vo farskom kostole, kde sa počas kázne pán kaplán prihovára nielen našim malým výletníkom, ale celému farskému spoločenstvu. Po svätých omšiach nasledovalo krátke vyhodnotenie dňa a odovzdávanie sladkých odmien pre našich malých bojovníkov.

V pondelok sme sa s deťmi vybrali do Veľkej Británie a tam sme si pre ne pripravili mnohé olympijské disciplíny a zábavné súťaže, ktoré prebiehali na Mariánskom vršku. Po ich skončení sme sa spoločne presunuli

do centra Brána, kde nás čakal výborný obed. Poobede olympiáda pokračovala na Prepadliskách.

V ďalší deň sme sa spoločne vydali objavovať Čínu a Indiu. Doobedie sme spoločne prežili na Prepadliskách, kde sme absolvovali niekoľko súťaží, pomocou ktorých sme spoznávali nové dve krajiny. Po splnení všetkých úloh nám pani kuchárky naplnili naše hladné brušká. Poobede sme sa spolu vybrali do Lesoparku po Čínskom múre.

Stredu sme deťom trochu spestrili výletom na kúpalisko do Partizánskeho, kde sa dosýta vybláznili nielen oni, ale aj samotní animátori. Cestovanie vo vláčiku prebehlo bez komplikácií a nakoniec sme dostali aj pochvalu od železníc za pekné správanie. Cestou tam sme hrali rôzne hry a späť sme skoro všetci spinkali.

Ďalší deň bol sprevádzaný rozličnými súťažami spojenými s novými krajinami. Po splnení súťažných úloh všetkými skupinkami sme ďalej putovali do švajčiarskych hôr nazý-

vaných Lesopark, kde sme najprv prešli obrovskú vzdialenosť, na ktorej sa sem tam objavila nejaká prekážka v podobe rébusu, hádanky, alebo hlavolamu. Potom sme si opekali špekačky, hrali futbal, oddychovali sme, alebo sme sa bláznili na preliezkach.

Počasiu v piatok bolo asi najhorúcejšie, ale to nás ani v najmenšom neodradilo. Pokračovali sme v súťa-

žení na Prepadliskách. Tu nás privítali dve krajiny, ktoré nás oboznámili so svojimi pamiatkami, prírodou, ale i históriou. Všetci sme sa skvele zabavili. Po prekonaní všetkých nastražených súťaží nás čakal kráľovský obed. Koniec týždňa sme oslávili tak, ako sa patrí, a to eRko tancami a oblievačkou.

Veľká vďaka patrí animátorom, ktorí sa s láskou a s trpezlivosťou starali o deti, kňazom, pani kuchárkam. Ďakujeme všetkým, čo akýmkoľvek spôsobom pomohli tomuto dielu. Takisto ďakujeme za podporu Združeniu kresťanských spoločenstiev mládeže. Na prvom mieste však chceme poďakovať nášmu nebeskému Otcovi, ktorý sa počas celého týždňa o nás s láskou staral.

Text: Lucia Bátorová

Foto: Gabika Dávidová

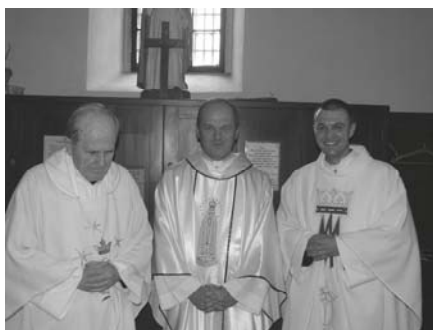
Po stopách Panny Márie

V dňoch 27. a 28. júla 2012 sa uskutočnila vo farskom Kostole sv. Bartolomeja v Prievidzi 17. duchovná obnova ruženciarov pod vedením Mgr. Ľubomíra Gregu, špirituála Kňazského seminára sv. Františka Xaverského v Badíne.

Vdp. Ľubomír Grega nám odovzdal hlboké a silné slová o Ježišovi, Márii a Cirkvi. Viedol nás po stopách ženy, ktorá je oslávená v nebi, ale srdcom je na zemi. Mária je žena najviac zobrazovaná a uctievaná, ale aj najviac nepochopená a preklínaná.

Úcta k Panne Márii upadá, lebo si vyberáme z evanjelií abstraktné myšlienky. Súčasny svet chce odstrániť Krista z kríža. Mária je pod Kristovým krížom. Patria jeden k druhému. Cirkve bez kríža nie je Cirkve. Mnohí chcú vidieť v Cirkvi spoločenstvo, ktoré vyhovuje každému. Mária nás učí ako žiť - hovorí nám:

„Urobte všetko, čo vám Ježiš po-

vie.“ Mária je svedomím Cirkvi. Je všade s Ježišom, najviac vtedy, keď trpí. Pozná každého, je plná milostí, ktoré nám chce rozdávať.

Mária je „kristoaktívna“. Učí nás porozumieť evanjeliu. Kde je Ježiš

prítomný, tam je aj hojnosť radosti. V našom živote každý vystupuje na horu Golgota - je to najslávnejšia hora sveta. Tu sa odohral dialóg medzi Ježišom a Máriou. Rúcho Panny Márie bolo pokropené krvou jej Syna. Bola to krv vykúpenia, odpustenia, milosrdenstva.

Keď stojíme pod krížom, sme najviac podobní Ježišovi a Márii. Rúcho bolesti prináša rúcho radosti. Kto dokáže niečo vytrpieť, dokáže sa aj radovať. Keď nás Ježiš o niečo obral, napr. o dobré meno, plány a predstavy, zdravie, príbuzných a známych, nevypočuté modlitby, zobral nám to, aby nás telesných urobil duchovnými ľuďmi. Čím viac berie, tým viac nás robí duchovnými. Slabým neberie, lebo vie, že to neunesú.

Nikoho sa Boh tak nedotkol, ako Márie. Kam prišla Mária, tam bolo cítiť, že je prítomný Ježiš. Mária nás chce urobiť „kristoaktívnymi“. Je mostom ku Kristovi. Kormidlo svojho života odovzdajme Bohu, my len veslujme ako vládžeme. Kde je Ježiš, tam je hojnosť, kde nie je Ježiš, tam je úpadok.

Mária posúva záležitosti človeka Ježišovi rovnako ako na svadbe v Káne a hovorí nám: „Urobte všetko, čo vám povie.“ V modlitbe ruženca prijímame Ježiša a Máriu do domu svojho srdca. V tejto modlit-

be čítame o Jažišovej a Máriinej radosti, bolesti a sláve. Je to vreckové evanjelium. Pri jeho čítaní nám majú horieť srdcia ako emauzským učeníkom, keď sa im dal Ježiš spoznať. Svet premieňajú zapálení učenici, ktorí žijú svoju vieru, ktorí nie sú iba teoretici.

Ružencom sa dotýkame obruby Ježišovho rúcha ako žena chorá na krvotok a čakáme uzdravenie. Ruženec je uzdravujúca modlitba. Opakované Otčenáš a Zdravas Mária je naše opakované hovorenie, že milujeme Nebeského Otca, Ježiša a Máriu skrze Ducha Svätého. Boh rád počúva náš hlas, keď ho prosíme, chválime, ďakujeme mu. Je zamilovaný do nášho hlasu. Každý hlas, ktorý nepočuje, mu chýba. Modlitba ruženca má byť každodenným chlebom našej duše. Najdôležitejšie v našom živote je starať sa o vlastnú dušu.

Matke Božej záleží na každom jej dieťati. Najradšej má tých najúbohejších, najhriechnejších, odmietaných. Nechajme sa Máriou prijať do svojho chrámu tela i duše.

Mária má starosť o Cirkev, žije pre Ježiša, pre Cirkev. Kto žije len pre seba, vzdáľuje sa od Cirkvi. Keď sa Mária dostáva na okraj, ťažko sa presadzuje to, čo je Božie. Máriu pozvime do každého všedného dňa. Ona sa narodila a žila v obyčajnom čase, v obyčajnom dome v Nazarete. Boh nehľadá výnimočné miesta a hodiny, aby nás oslovil. Máme byť s Bohom v každý obyčajný deň, v každú hodinu. Vtedy sa stane každý deň svätým dňom.

Kresťanstvo máme žiť všade a vždy. Koľko kresťanského je v našom obyčajnom dni? Koľko dní do týždňa patrí cisárovi a koľko Bohu? Ak sa chceme podobat' Márii, máme sa stať mystikmi všedného dňa. Vedieť nosiť rúcho všednosti. Na začiatku

veľkej svätosti stojí pozornosť voči druhému - všímať si druhého, čo potrebuje. Nie sme tu na zemi pre seba, máme byť oporou jeden druhému. Vtedy sa začíname podobať na Ježiša a Máriu.

Mária stále prosí pre človeka, za človeka. Ak milujeme bližného, budeme hovoriť o bližnom dobre. Ak má niekto problém, máme to povedať Ježišovi. Čím sa naplňa naše srdce, ústa, ruky? Nesebecká láska začína doma v rodine. Môj blížny je ten, kto mi je blízko, najbližšie.

Je čas Márie, ktorý predchádza času Ježiša. Matka Mária, ty vieš, z čoho

máme strach, napätie. Si uzdravenie chorých, pozvi lekára našich srdc, nech nám dá to, čo potrebujeme na ceste do neba. Večná vďaka Vám, Ježiš a Mária, za milosti, ktoré sme dostali a ešte dostaneme.

Vďaka vdp. exercitátorovi za hodiny naplnené Božím hlasom ku nám. Vďaka p. dekanovi, organizátorom, všetkým slúžiacim, aj počúvajúcim na tejto obnove Ducha.

Text: Edita Pogorielová

Foto: archív Ružencového bratstva

Dnes na slovíčko s Michalom Lajchom, novým kaplánom vo farnosti Prievidza-mesto

Vieru som prijal s materským mliekom

Michal Lajcha (28), nový kaplán vo farnosti Prievidza-mesto, sa narodil v Ilave. Vyrastal v Trenčianskej Teplej a na gymnázium chodil do Dubnice nad Váhom. Má štyroch mladších súrodencov - dvoch bratov a dve sestry, dvojčičky. Po kňazskej vysviacke v roku 2009, ktorú prijal z rúk otca biskupa Mons. Rudolfa Baláža, bol už kaplánom v Detve a Partizánskom.

Pochádzate z tradičnej kresťanskej rodiny?

Pochádzam z hlboko veriacej, kresťansky založenej rodiny. V súvislosti s tým zvyknem hovoriť, že patríam k ľuďom, ktorí prijali vieru s materským mliekom. Tak isto, ako som sa v živote učil rozprávať a robiť všetky ostatné veci, bol som aj vtáhaný do života viery a vzťahu k Pánu Bohu.

Dôslednosť, s akou nás rodičia vychovávali, niekedy až obmedzovala prirodzenú slobodu. Svätá omša a sväté prijímanie boli pravidelnou súčasťou nášho programu. Takisto rozjímanie. Otec dodnes neodíde do

práce bez toho, aby si niečo neprečítal z Božieho slova. Alebo si aspoň počas dňa na internete prečítal niečo z www.modlitba.sk. Niekedy mám pocit, že vedie svoj duchovný život oveľa lepšie, ako ja. (smiech)

Niektorí kňazi tvrdia, že im kňazské povolanie vymodlila mama alebo stará mama. Platí niečo také aj vo vašom prípade?

V rodine sme sa pravidelne spolu modlievali - nielen pred jedlom či po jedle. Samozrejmosťou boli aj spoločné večerné modlitby. Ich súčasťou bol vždy jeden desiatok ruženca. Po tom, ako som sa stal kňa-

zom, sa rodičia začali modliť dva desiatky - jeden špeciálne za mňa. Každý deň sa za mňa takisto modlia modlitbu, ktorá je napísaná na mojom prímichnom obrázku.

Neviem, či mi kňazské povolanie vymodlila mama. Počas šiestich rokov v seminári som si však zo strany rodičov vždy vážil slobodu v tom, ako sa rozhodujem. Nikdy ma do ničoho netlačili - len preto, že by chceli mať zo syna kňaza. Určite sa za mňa modlili, ale skôr v tom zmysle, aby sa stala Božia vôľa.

Po tom, ako som sa stal kňazom, som stretol mnohých ľudí, od ktorých som sa dozvedel, že sa za mňa modlia. Niektorí majú na to stanovený aj konkrétny deň, napríklad každý štvrtok. Je pre mňa veľmi silné počuť tieto veci.

Viete povedať, kedy ste po prvýkrát počuli Pánovo volanie do jeho vinice?

Bolo to po prvom svätom prijímaní, ale to bolo ešte veľmi detské. Povedal som to dedkovi, keď sme išli z kostola a držal ma za ruku. Odvtedy som chcel byť ešte všetkým možným, napr. keď boli majstrovstvá, tak hokejistom.

Ako prijali vaše rozhodnutie stať sa kňazom vaši príbuzní?

Rozhodol som sa (27.1.2003) na prázdninách u jedného kňaza, ktorý bol mojím spovedníkom. Keď som prišiel domov, mama si všimla, že som akýsi iný a vycítila to. Povedala aj ockovi, že má isté tušenie. Takže naši už len čakali, kedy im to poviem. Nakoniec neboli z môjho rozhodnutia najviac prekvapení rodičia, ale brat, o ktorom si všetci naokolo mysleli, že kňazom bude on.

Je svätec, ktorý vás v živote zvlášť inšpiroval? Ak áno, ktorý to je? Čím vás zaujal?

Áno, je to Ján Bosco, môj birmovný patrón. Práve na jeho sviatok som povedal svoje rozhodnutie rodičom. Ján Bosco ma zaujal svojím revolučným pastoračným prístupom a entuziazmom, s akým sa venoval mladým, ktorí to najviac potrebovali. Vedel ich zaujať.

Rozhovor s vami robíme v čase, keď naša farnosť žije tradičnou prievidzskou mariánskou púťou. Bolí ste na nej už niekedy?

Na púti v Prievidzi som ešte nebol. Aj preto sa na ňu celkom teším.

Máte nejaké zážitky z púte alebo putovania?

Keď som bol prvákom v seminári, organizovali sa Stredoeurópske katolícke dni v Mariazelli. Dvaja bohoslovci sme sa tam vydali na bicykloch z Badína. V Bratislave sme sa spojili so seminaristami z bratislavského seminára a odtiaľ to už bola väčšia výprava aj so sprievodným vozidlom, tuším na osem dní. Neboli sme s nimi veľmi dobre dohodnutí a očakávali sme, že bude celá akcia trochu inak zabezpečená. Prišli sme do Bratislavy úplne naľahko, neve-

diac, akú majú predstavu o nocovaní. Najhoršie bolo, že sme si nezobrali spacáky. Tí, ktorí boli na púti v Mariazelli, dodnes spomínajú na veľmi nepriaznivé počasie. Dá sa povedať, že bez spacákov sme tam nocovali doslova v brutálnych podmienkach. Spomínam si, že mi bolo veľmi zima na hlavu, a tak som spal v cyklistickej prilbe. Môj spolupútnik sa zasa zohrieval sviečkou, ktorú si dal pod pršiplášť. Po celodennom šliapaní sme si nemohli poriadne oddýchnuť a bolo osem stupňov. Tvrdsie podmienky som na púti asi ešte nezažil...

Paradoxne, teraz prakticky na každej púti zažívam veľké pohodlie. Prídem autom, prejdem pár metrov a som na tribúne pri Pánovi Ježišovi. Niekedy sa aj hlúpo cítim, keď si tam sedím na lavičke, kým putujúci ľudia stoja na horúčosti slnka alebo v daždi.

Ale mám aj príjemnejšie pútnické spomienky. V detstve (aj potom neskôr) sme zvykli chodiť na púte, ktoré sa robievajú na Skalke pri Trenčíne ku cti svätých Andreja - Svorada a Beňadika. Ako partia mladých sme tam vždy šli pešo a museli sme pri tom prebrodiť Váh. Bolo teda potrebné nájsť brod. Častokrát sa tam niekto z nás aj celý namočil. Mne sa už ako diakonovi namočil breviár. Na púť sme niekedy chodievali aj bosí. Na skale sa vždy stanovalo a opekalo. Sú to krásne zážitky.

V predchádzajúcich pôsobiskách ste zorganizovali aj niekoľko cyklistických pretekov. Ako ste sa dostali k tomuto športu?

Hovorí sa, že aký otec, taký syn. Otec síce nebol pretekárom, ale práve od neho som dostal do vienka lásku k prírode a športu. Keď mal 18

rokov, išiel s mojim krstným otcom na dvojtyždňovú akciu na bicykloch po celom Slovensku. Zašli až na Zemplínsku Širavu.

Vždy v nedeľu po spoločnom obede sme s otcom chodievali na cyklistické výlety. Ako deti sme sa na ne nesmierne tešili. Zobrali sme si mapu a hľadali sme v horách všelijaké cestičky. Otec vždy medzi obedom a výletom vyšiel na ulicu a pozeral sa po oblohe, aby rozhodol, či ideme, alebo nejdeme. Ako malý chlapec som vtedy zažíval veľkú úzkosť, lebo som sa bál, že sa výlet kvôli nepriazni počasia zruší.

Ďalším dôležitým momentom vo vzťahu k cyklistike bolo pre mňa i to, že som do školy na gymnázium chodieval na bicykli. A vďaka tomu som sa trochu dostal do kondičky, pretože som večne vyrážal na poslednú chvíľu.

K výkonnostnej cyklistike som sa dostal len náhodou, v seminári. Stretol som tam totiž spolubrata Klema Rečľa, ktorý bol mojou krvnou skupinou. S ním sme v rámci vychádzok veľa jazdili a robili sme aj veľké okruhy na Kremnické Bane, alebo na Poľanu. Dá sa povedať, že spolu sme riadne zaberali a celkom seriózne trénovali.

Najväčším zlomom však bol okamih, keď som u rodičov vybojoval súhlas s tým, že sa na cyklistiku dá môj

o desať rokov mladší brat. Videl som, že má talent, ktorý treba rozvíjať. On mal 14, bol dieťa, a jazdil v pohode so mnou, 24-ročným mužom. Boli to dlhé diskusie plné rôznych argumentov, no napokon rodičia súhlasili.

Brat je dnes v reprezentačnom výbere a chodí na preteky po celej Európe. Zúčastňuje sa sústredení aj etapových súťaží. Keby nebolo jeho, dnes na preteky nechodím ani ja.

Dá sa vôbec cyklistika spojiť so životom kňaza?

Keď rodičia rozhodovali o cyklistike v súvislosti s mojim mladším bratom, mali jasne stanovené podmienky: na prvom mieste bude Boh, na druhom škola a až na treťom cyklistika. Dnes aj trochu pochybujem, či je u neho škola skutočne na druhom mieste, no som si istý, že v duchovnej oblasti nič nezanedbáva.

Aj ja ako kňaz musím mať jasné priority, to je bez debaty. Teraz v tom už skôr vidím akýsi pastoračný potenciál. Práve cyklistika mi pomáha nadviazať vzťahy s neveriacimi a pochopiť ich vnímanie sveta. Motivuje ma to zdôvodňovať si svoju vieru a rozmýšľať. Všetci vedia, že som kňaz, no zároveň som členom cyklistickej komunity. Som pre nich viac-menej kuriozita. Veľmi ma baví práve prostredníctvom toho búrať predsudky o cirkvi a o kňazoch. Kňaz je pre nich zrazu normálny človek. V tej komunite sa viac otvoria aj veriaci a opäť je to príležitosť zažívať veľmi pozitívne momenty.

Viackrát sa mi stalo, že ľudia prišli za mnou a chceli sa pohovárať o Bohu a duchovných témach. Veľmi silným bol pre mňa napríklad i hodiť nový rozhovor s úspešnejším chalanom,

nom, ktorý bol majstrom Slovenska cestnej cyklistike v kategórii U23. Trochu ma zahanbilo, že chalanisko, čo má kariéru pred sebou, na úkor svojej výkonnosti počas 40-dňového pôstu dokáže nejest mäso, čo by som ja, ktorý sa „hrám na pretekára“ a v tejto oblasti nikdy nič zo mňa nebude, neurobil. Ako kňaz som mu vysvetlil, že sú aj iné spôsoby sebazáporu a že takéto pôsty nech praktizuje, keď skončí s cyklistikou.

Nedávno som zas sobášil jedného cyklistu, kde mi za kázeň s podobnosťou o cyklistike ďakovali aj neveriaci. Včera mi volala manželka toho cyklistu, že by jej kolega chcel ísť na krst a čo na to potrebuje...

Máte nejaké obľúbené jedlo? Čím vám môžu farníci urobiť po chuti? Naučený som bol zjesť všetko, ale keď už si mám vybrať, tak mám rád makovú štrúdlu.

Kňazi s obľubou rozprávajú vtipné historky zo seminára. Spomeniete si aj vy na nejakú milú príhodu z kňazských štúdií?

Spomínam si na prvý ročník a na to, ako druháci (podľa tradície) chodili v noci po seminári a „robili Luciu“. Vtedajšia zostava nám však pripravila takú „Luciu“, že to bol nehorázný adrenalín. Cítil som sa, akoby som bol vo vojne či aspoň vo filme. Na izbe sme bývali štyria, no celú noc sme nezažmurili oka. Urobili sme si barikády zo skriň a postelí, držali

sme pred Luciou dvere. Megy a deľobuchy na izbe...

Na záver tradične dávame priestor odkázať niečo čitateľom farského časopisu Bartolomej.

„Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú.“

Za rozhovor ďakuje Alojz Vlčko
Fotografie: Facebook M. Lajchu

Naše svedomie uspokojí len spoveď

„Aký dobrý bol Kristus, že zanechal svojej Cirkvi sviatosti! Sú liekom na všetko. Maj ich v úcte a buď za ne tak Pánovi, ako aj jeho Cirkvi, veľmi vďačný.“ To sú slová sv. Josemaríu Escrivá. Ako často sme takto vďační práve za sviatosť zmierenia?

„Keby nám Ježiš nezanechal sviatosť zmierenia, asi by sme ju museli vynájsť“, hovorí vo svojej knihe Bože, buď milostivý Scott Hahn. „Boh nás stvoril tak, že naše svedomie dokáže uspokojiť len spoveď.“ Predsa však existujú ľudia, ktorí sa spovedi úpenlivo vyhýbajú.

Prečo ju zanedbávame?

Max Kašparů popísal 5 problematických postojov, ktoré vedú ľudí k zanedbávaniu sviatosti zmierenia:

1. Človek najprv zmešká jeden pravidelný termín spovede a potom začne spoveď odkladať. Falošnú rolu tu hrá pocit, že veď všetko ide i bez spovede. Otázkou je, kam.

2. Človek sa bojí ísť na spoveď. Zdôvodňuje to tým, že nie je ľahké rozprávať o svojich hriechoch človeku, ktorý je tiež hriešny. Tu sú prítomné až dve falošné predstavy: previnenia odpúšťa kňaz a rozhrešenie nám môže dať len bezhriešny, ideálny človek.

3. Človek má strach, čo si kňaz pomyslí, keď mu vyzná svoje poklesky. Zaujímavé je, že takýto človek sa pred kňazom síce hanbí, ale pred

Bohom, ktorý je väčšou autoritou, nemá problém konať zlo.

4. Človek si nie je istý, či sa ho kňaz nebude pýtať viac, ako je on ochotný povedať, nevie, či náhodou nemá nejaké nové metódy spovede a či náhodou nebude naňho kričať. Obáva sa, čo si pomyslia ľudia stojaci okolo spovednice a pochybuje o tom, čo to, čo spáchal, je vôbec

hriech, hoci svedomie mu to vyčíta. Pri takomto postoji hrá významnú rolu falošná predstava o spovedi i o hriechu ako takom.

5. Hriech je moja osobná záležitosť, ktorú si s Bohom vyriešim sám a nepotrebujem k tomu žiadneho prostredníka. Prečo by som sa nemohol spovedať spoločne ako evanjelici? Tu (podobne ako aj v predchádzajúcich prípadoch) ide hlavne o hľadanie dôvodov, prečo ku sviatosti zmierenia nepristúpiť.

Vynález katolíkov?

Mnohí si myslia, že spoveď je akým-si vynálezom katolíkov. Pritom pojmy spoveď, pokánie a zmierenie existujú rovnako dlho ako hriech a spomínajú sa už na stránkach Starého zákona. Scott Hahn to dokazuje napr. podrobnou analýzou príbehu Adama a Evy či Kaina. Hoci v oboch prípadoch Boh dobre vie, čo sa stalo, chce to počuť z úst ľudí. A chce počuť, že to ľutujú. Oni namiesto toho prenášajú vinu z jedného na druhého, až napokon obvinia samotného Boha: „Žena, ktorú si mi ty dal, dala mi zo stro- mu!“

Mnohí z nás sa dnes správajú podobne. Namiesto toho, aby si priznali chybu, sa rozhorčujú. Spomínajú okolnosti, prekážky, dedičnosť či prostredie. Napokon svoj hnev obracajú na samotného Boha, lebo on toto všetko vytvoril. „Čím viac hrešíme, tým menej túžime hovoriť o svojich hriechoch. Čím viac potrebujeme spoveď, tým menej po nej túžime,“ píše Scott Hahn.

„Spoveď“ v Starom zákone

Ak starozákonný človek zhrešil a túžil olútovať svoj hriech, bol podrobený náročnej procedúre. Vyznať svoje hriechy a priniesť obeť bolo

možné len v jeruzalemskom chráme. Človek si okrem toho, že do Jeruzalema prišiel, musel zaobstarať aj obetné zviera, ktoré on osobne po oznámení dôvodu obety aj zarezal, rozštvrtil a spracoval. Za asistencie kňaza, ktorý zachytával krv zvierat'a a kropil ňou oltár, spieval tento človek kajúce žalmy. Tento proces bol na jednej strane veľmi osobný, no zároveň i verejný, pokorujúci a človeka niečo stál.

Ježiš prišiel nie aby Starý zákon zrušil, ale naplnil. Hoci forma svätej spovede sa v priebehu storočí menila, jej základ sa nezmenil nikdy. Zostala neprestajnou službou odpustenia a uzdravenia.

Milosrdenstvo je najväčšou Božou vlastnosťou

Milosrdenstvo je najväčšou Božou vlastnosťou, pretože v sebe spája Božiu moc, múdrosť a dobrotu. V plnej miere sa prejavuje najmä vo sviatosti zmierenia. Nesmieme si ho však mýliť so súcitom. Nie je ani povolením ďalej hrešiť s vedomím,

že ved' Boh nám aj tak odpustí. Milosrdenstvo neodstraňuje všetok trest, ale skôr zabezpečuje, aby každé uložené pokánie slúžilo ako prostriedok uzdravujúceho milosrdenstva. Vždy sa spája so spravodlivosťou. Podľa sv. Tomáša Akvinského je spravodlivosť bez milosrdenstva krutosť, milosrdenstvo bez spravodlivosti rozklad.

Ježiš zas zdôrazňuje sv. sestre Faustíne: „*Povedz dušiam, kde majú hľadať útechu - v tribunáli milosrdenstva. Tam sa dejú najväčšie zázraky, ktoré sa ustavične opakujú. Aby sme ten zázrak dosiahli, netreba ísť na ďalekú púť ani vykonať nejaké vonkajšie obrady. Stačí pristúpiť s vierou k nohám môjho zástupcu a povedať mu o svojej úbohosti a zázrak Božieho milosrdenstva sa prejaví v celej plnosti.*“

Štyri dimenzie sviatosti zmierenia

K sviatosti zmierenia pristupujeme zvyčajne preto, aby nám bolo odpustené. No táto sviatosť v skutočnosti v sebe zahŕňa celkovo štyri dimenzie:

1. *Odpustenie.* Toto je moment, kedy nám Ježiš hovorí: „Dovoľ, aby som ti odpustil.“

2. *Uzdravenie.* Ježiš tu hovorí: „Dovoľ, aby som ťa uzdravil.“ Človek, ktorý prichádza k sviatosti zmierenia, je zranený človek. Často mu nestačí odpustiť hriechy, ale je potrebné i modliť sa za jeho uzdravenie. Okrem toho trpí aj pod útlakom diabla, ktorý ho napáda v slabej oblasti jeho osobnosti. „*Azda najkrajší moment sviatosti zmierenia nastáva vtedy, keď sa za nás kňaz modlí, aby sme boli uzdravení v tejto oblasti. Je to zvlášť účinné vtedy, keď chodíme k tomu istému kňazovi, ktorý nás pozná a môže nám pomôcť objaviť naše*

slabé stránky, ktoré zlý duch utláča.“ (E. Vella)

3. *Oslobodenie.* Ježiš tu hovorí: „Dovoľ, aby som ťa oslobodil.“ Počas sviatosti zmierenia je kňaz i exorcistom, pretože tu dochádza k priamemu stretnutiu so zlým.

4. *Posilnenie.* Tu Pán hovorí človeku: „Dovoľ, aby som ťa posilnil.“ Dáva mu Ducha Svätého, aby vstúpil do slabých oblastí človeka a pre budúcnosť ho posilnil.

Stretnutie s otcom

Elias Vella píše, že zmierenie ako sviatosť je krásna skúsenosť. „*Je to stretnutie s Otcom, ktorý nás objíma. Nesmieme sa na ňu pozerat' ako na niečo, čo musíme. Ak po vyznaní hriechov nie sme plní radosti, potom nám niečo naozaj chýba, lebo stretnutie s Ježišom, ktorý nám odpúšťa, prináša obrovskú radosť.*“

A to, čo nám častokrát chýba, sú možno aj veci, o ktorých píše vo svojom Denníčku sestra Faustína: úplná úprimnosť a otvorenosť, pokora a poslušnosť. „*Boh dušu štedro zahŕňa milosťami, ale len poslušnú dušu,*“ zdôrazňuje sestra Faustína.

Pristupovať či nepristupovať k sviatosti zmierenia? Toto je veľmi vážna otázka a mali by sme si ju sami pre seba čo najskôr zodpovedať. Ide v nej totiž o večnosť. Nemôžeme sa spoliehať na „potom“ a „ved' raz“. Naša večnosť začína už teraz. V tomto okamihu.

Pripravila: Petra Humajová
(Použitá literatúra od autorov S. Hahn, M. Kašparů, E. Vella, sv. Faustína, sv. Josemaría Escrivá)

Foto: M. Melicherčíková a TK KBS / Lubomir Urbancok

Zmierenie a pokánie

Táto udalosť, ktorú vám chcem priblížiť, sa odohrala v malom kostolíku zo štrnásteho storočia v dedine, kde som prežila prvé dotyky so životom.

Bolo krátko pred začiatkom nedeľnej bohoslužby.

Zrazu predstúpil pred hlavný oltár zhrbený starček V ruke držal čiapku. Pamätám si celkom presne... Mal obuté krásne vyleštené topánky, dvojradový tri štvrtový čierny kabát. Vyčnievajúci golier bielej košele zvyrazňoval celkovú sviatočnosť. Bol známy a vážený v celej dedine ako pán Geschwantner. V zhrbenej postave sa skrýval bývalý kováč. Pred rokmi v plnej sile bol vyhládaným majstrom vo svojom prepotrebnom remesle. Niekoľkoročná namáhavá práca poznačila celú jeho postavu. Najväčšmi však jeho ruky. Na starosť boli zhrubnuté a meravé. Sila, ktorá dávala tvar železu, z nich dávno vyprchala. Nohy odmietli akékoľvek pokľaknutie v neohybných kolenách, a tak iba stál pred bohostánkom. Nenútene, prosťo, a predsa nezvyčajne. Bez ohľadu na iných, čo sme tam boli, začal spievať.

Bolo to niečo ojedinelé, odvážne a neopakovateľné. Vzhľadom k veku, hlas sa mu triasol, bezzubé ústa spievali ťažko zrozumiteľné slová, ktoré sa niesli v napätom tichu, priestore a čase.

Po pár minútach dospieval a s námahou sa uklonil pred oltárom.

Jedno však bolo isté... Bola to výpoveď o jeho živote, vďaka a bázni. V tomto všetkom vynariekal trápenie, zápasy, ale aj nádej, odhodlanie. Zameral sa na nepoznané - tajomné, ktoré už bolo na dosah. Sviečka pozemského jestvovania pomaly dohárala, jej plameň však blčal a svietil do celého priestoru.

Tento staručký človek našiel v duši pokoj. Vo svojej odovzdanosti a pokore sa dotkol samotnej večnosti.

Aj po rokoch uvažujem a obdivujem jeho odvalu, byť odovzdaný neznámu, ktoré sa jemu javilo už v inej dimenzii poznania. Vracal sa do prístavu, z ktorého pred mnohými rokmi vyplával do rozbúrených vôd života. Vracal sa bez svetskej slávy DOMOV. Sám zoči - voči Bytiu.

Poznačený búrkami, vnáral sa do momentu svojho zrodu. Možno žil práve pre túto chvíľu, jednu, jednú.

Bolo to odvážne a ojedinelé v akomkoľvek čase. Tu nebolo miesto pre pretváрку a faloš.

Stál tu skutočný človek pred skutočnou tvárou Najvyššieho.

Áno, bol starý a ohnutý k zemi pod váhou prežitého. Napriek tomu a práve preto, našiel odvalu a silu pozrieť sa do Jeho tváre. Zhrbený chrbát človečenstva sa narovnal. Bol rovný a pevný ako storočný strom.

V mojom vnútri aj po dlhých rokoch zostal vzácnym človekom. Spomienky nevybledli a sú stále počuteľné, farebné. Táto udalosť mi nebola smiešna ani vtedy, ani dnes. Cítila som a cítim, že v danej chvíli ide o niečo a niekoho. Zmierenie so sebou samým, zmierenie s tým, čo možno už zajtra sa stane inou realitou. Nie však definitívnou a fatálnou, ale plnou Viery, Lásky a Nádeje.

Veronika Hoffmannová

Mylné predstavy o sviatosti zmierania

Každý je omylný. Len si to priznať. O tom je sviatosť zmierania. Aspoň raz ročne má každý z nás pristúpiť k sviatosti zmierania a povedať Bohu o sebe čosi negatívne, čosi, čo mu nevyšlo, čo ľutuje... S chuťou či nech chuťou - treba analyzovať uplynulý život. Je to jedna z povinností kresťana.

Lenže sviatosť zmierania by nemala byť klasifikovaná len ako povinnosť. Okrem omylu, že ísť raz ročne na spoveď stačí, sa mnohí kresťania nachádzajú aj v ďalších závažných omyloch, ktoré súvisia s touto dôležitou sviatosťou.

Najdôležitejší je vzťah k sviatosti zmierania. Poznám dospelých kresťanov, ktorí ešte stále chápu spoveď ako nutné zlo. Neulaví sa im z Božieho odpustenia hriechov, ale z toho, že už to „majú za sebou“. V čom spočíva problém spomínaných ľudí? Myslím, že majú veľmi nesprávny postoj k Bohu. Chápu Boha ako sudcu, ktorý nás trestá za hriechy. Opak je pravdou, Ježiš prišiel na svet, aby mal každý večný život. Niektorí z nás majú dokonca pred-

stavu, že ich hriechy nie je možné odpustiť, preto na spoveď radšej ani nejdú, považujú ju za neuskutočniteľnú.

Ďalšou závažnou prekážkou k vykonaleniu dobrej spovede je naše vlastné ego. Nadobúdame pocit, že nás Boh túži ponižiť, keď od nás chce, aby sme hovorili o našich zlyhaniach. Kým nezmeníme postoj k Bohu, nevytvoríme si k nemu vzťah ako dobrotivému otcovi, toto falošné poníženie v nás môže pretrvať.

Iným problémom je správne definovanie hriechov. Ľudia by mali práve vďaka dobrým spovediam získať správny pohľad na seba a schopnosť citlivejšie rozoznávať hodnotu svojich skutkov. Cieľom by malo byť vedieť sa ohodnotiť a klasifikovať dobro a zlo, najlepšie ešte predtým, než ho konáme. Môžete namietat, že dobro a zlo vie rozlíšiť už malé dieťa. No nedá sa to vždy tvrdiť. Najmä v prípade, keď človek opakovane vyznáva nepatrné prehrešky a zásadné hriechy považuje za nepodstatné. Najťažšie je totiž objektívne ohodnotiť práve seba.

Ľahostajnosť kresťanov smeruje aj k tomu, že človek svoje hriechy pácha s vedomím, že sa z nich raz pôjde vyspovedať. Každý z nás by mal žiť radšej s vedomím, že tú poslednú spoveď už nemusí stihnúť.

Poznám kresťanov, čo vnímajú sviatosť zmierania ako bremeno, roky

nepristúpili k sviatosti zmierenia a ani k svätému prijímaniu, a aj napriek tomu tvrdia, že sú veriaci. Keď si iní katolíci vykonajú raz ročne spoveď, aby dodržali cirkevné prikázania, ani to z nich nerobí katolíkov. Podľa mňa je vždy dôležitý úmysel. Ak máme prijať sviatosť

zmierenia, dôležité je predovšetkým naše slobodné rozhodnutie nie len zúčastniť sa, ale najmä posunúť svoj život k lepšiemu.

Text: -mj-

Ilustračné foto: M. Melicherčíková

Komu odpustíte hriechy...

Nič neoslobodzuje dušu človeka viac, ako odpustenie. A predsa si navzájom tak ťažko odpúšťame. Predsa si znova a znova ubližujeme.

Každé ublíženie, ktorého sme boli pôvodcami, nás zraňuje. Spôsobuje nám výčitky svedomia, ktoré so sebou neraz prinášajú prebdené noci, úzkosť, slzy... A hoci vieme, akým úžasným pocitom je počuť slová „odpúšťam ti“ z úst toho, komu sme ublížili, naša pýcha je pre nás častokrát niečím oveľa viac. Bráni nám priznať si vinu a urobiť to, čo je potrebné.

Ak sa takto správame voči sebe navzájom, ako konáme vo chvíľach, keď ubližujeme Bohu? A priznajme si, robíme to často. A to aj napriek tomu, že tým zrádzame Pána, ktorý nás bezhranične miluje, ktorý trpel z lásky k nám, ktorý stratil svoj život, aby sme my mohli nájsť ten večný.

Boh vedel, že nikdy nebudeme schopní verne milovať, neubližovať a nezrádzať, že sme omylní, náchylní na hriech a slabí vo chvíľach, keď máme diablovej hovoriť nie. Práve preto povedal svojim apoštolom: „Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané.“ (Jn 20,23). V týchto slovách sa k nám skláňa On sám. Môžeme v nich cítiť Jeho lásku, ktorá dokáže odpustiť všetko, čo z úprim-

ného srdca oľutujeme, a už nikdy si nespomenúť na naše minulé hriechy.

Ak však chceme počuť Jeho „odpúšťam ti“, je potrebné pristúpiť k sviatosti zmierenia. A to už niečo stojí. Predovšetkým musíme zabudnúť na našu pýchu a na diabla, do ktorého pasce tak ľahko sklzneme. (Pretože práve on v nás pred svätou spoveďou umocňuje pocit hanby a viny za spáchané hriechy, hoci pri konaní zlého ich v nás potláčal.) Musíme úprimne oľutovať

všetko zlé, čím sme Bohu ublížili, urazili ho, ponížili... Iba tak môžeme v našom vnútri opäť roznieť plamienok Božej milosti. Vyznanie našich hriechov je kyslíkom, bez ktorého sa nemôže rozhorieť.

Ak plamienok v našom srdci iba tlie, nájdime odvahu pristúpiť k sviatosti zmierenia. Prežime ju vo svojom

srdci najúprimnejšie, ako vieme. Dovoľme Bohu, aby sa spolu s nami staral o plamienok v nás. Aby mu už nikdy nedovolil zhasnúť. Aby Jeho odpustenie bolo tým kyslíkom, ktorý oživuje Jeho svetlo v našom vnútri.

Text: -ie-

Foto: TK KBS / Lubomír Urbančok

Spovedník sestry Faustíny Blahoslavený Michal Sopočko

„Mám zapísať stretnutia mojej duše s Tebou, ó, Bože, vo chvíľach Tvojho zvláštneho navštívenia.“ Tak znie jedna z prvých viet Dennička sestry Faustíny, vzácneho svedectva jej stretnutí s Ježišom. Začala ho písať na príkaz svojho spovedníka, kňaza Michala Sopočka.

„Ked' som o niektorých týchto veciach hovorila spovedníkovi, povedal mi, že to môže byť naozaj od Boha, ale že to môže byť aj klam. A pretože som bola často prekladaná z jedného domu do druhého, nemala som stáleho spovedníka.“ (Denníček, 34) Mystické videnia kládli pred sestru Faustínu rôzne otázky. Prečo si Boh vybral práve ju? Akú úlohu má zohrať? Rovnaké otázky si kládli jej spovedníci i predstavení, ktorí mali skúsenosti s jej víziami. Veriť jej? Či neveriť? Až sa konečne zjavil on. Michal Sopočko.

Inteligencia a práca

Michal Sopočko sa narodil 1. novembra 1888 v Novosade pri litovskom Vilniuse, ktorý bol vtedy súčasťou Poľska. Po ukončení základných štúdií vstúpil do seminára vo Vilniuse a v roku 1914 bol vysvätený za kňaza.

V štúdiách však pokračoval i naďalej. Vo Varšave vyštudoval morálnu teológiu a neskôr tu získal i titul doktora teológie. Študoval tiež na Pedagogickom inštitúte.

Od roku 1919 pôsobil Michal Sopočko ako vojenský kaplán pre poľskú armádu. O osem rokov neskôr bol vymenovaný za duchovného správcu seminára vo Vilniuse. Z tejto funkcie bol štyroch rokoch uvoľnený. Vrátil sa do Varšavy, kde získal v oblasti pastoraálnej teológie titul docenta.

BŁOGOSŁAWIONY
ks. Michał Sopoćko

Osudové stretnutie

Už v roku 1933 bol Michal Sopočko biskupom vymenovaný za spovedníka sestier Kongregácie Matky Božieho Milosrdenstva vo Vilniuse. Tu sa spoznal so sestrou Faustínou, ktorá ho však vo svojich víziách videla už predtým: „Prv, než som pricestovala do Vilnius, poznala som ho vo vnútornom videní. Videla som ho raz v našej kaplnke medzi oltárom a spovednicou. Vtom som v duši začula hlas: *Toto je tá viditeľná pomoc pre teba na zemi. On ti pomôže splniť moju vôľu na zemi.*“ (Denníček, 53)

V tom čase mal Michal Sopočko 45 rokov. Bol pokladaný za výnimočného duchovného a horlivého teológa, mal bohaté skúsenosti s vedením duší. Spolu so sestrou Faustínou sa v jeho živote objavila i nové stránka jeho povolania.

Sestra Faustína bola jednoduchá reholníčka. Čo sa týka vzdelania, nemala ani ukončenú základnú školu. V kláštore plnila funkciu kuchárky či záhradníčky. No jej mystické zážitky boli čímsi výnimočným. Michal

Sopočko si uvedomoval, že musí prevziať zodpovednosť za duchovný rozvoj jej duše, nesmie zničiť Božie plány s ňou, musí byť jej oporou i vodcom. Prikázal preto sestre Faustíne zapisovať všetky zjavenia, spísať ich priebeh od začiatku tak, ako si na ne pamätá, zvýrazniť slová, ktorá pochádzajú od samotného Ježiša, aby sa odlišovali od ostatného textu. Keďže Ježiš Faustíne opakovane prikazoval, aby spovedníkov bezpodmienečne poslúchala, túto úlohu splnila. Vznikol tak *Denníček*.

Je to svätá

Michal Sopočko si zápisky sestry Faustíny priebežne čítal a analyzoval ich z hľadiska zhody ich obsahu so Svätým písmom a učením Cirkvi. „*Boh musí veľmi milovať kňaza Sopočka,*“ napísala o ňom sestra Faustína. „*Hovorím to preto, lebo som zažila, ako veľmi sa ho Boh zastáva v istých chvíľach. Keď to vidím, nesmierne sa teším, že Boh má takýchto vyvolencov.*“ (Denníček, 63)

Po čase Michal Sopočko, poznajúc zápisky i svedomie sestry Faustíny, zhodnotil, že má dočinenia so svätou a vyvolenou dušou. Pomohol jej splniť úlohu namaľovania obrazu Milosrdného Ježiša s nápisom „*Ježiš, dôverujem v teba*“ a i po jej smrti v roku 1938 pokračoval v šírení myšlienok Božieho milosrdenstva. Prežil druhú svetovú vojnu a aktívne pôsobil i v časoch komunistického režimu. Nadalej sa venoval pastorácii, pedagogickej i teologickej oblasti. Zomrel v roku 1975.

Michal Sopočko bol blahorečený v roku 2008. Pápež Benedikt XVI. o ňom povedal: „*Tento Boží služobník sa stal známym ako horlivý kňaz, učiteľ a šíriteľ úcty k Božiemu*

milosrdenstvu. “ Sestra Faustína by možno dodala i to, že bol vynikajúcim duchovným otcom: „Zmocňuje sa ma strach, keď neraz počujem, ako niektorá duša hovorí, že nemá spovedníka, čiže duchovného vodcu. Lebo viem, ako veľmi mi uškodilo, keď som nemala túto pomoc. Bez duchovného vodcu možno ľahko zísť z cesty.“ (Denníček, 61) Zároveň by však určite zdôraznila: za svojho spovedníka sa treba modliť. (porov. Denníček, 647) Potom nám ho Pán určite zošle a pomôže našej duši.

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje:

www.sopocko.pl/zyciorys.php,

www.milujtesa.org/nr/bozие_milosrdenstvo/mj_pohad_spciva_na.html

Liturgické okienko

5. august 2012 - 18. nedeľa cez rok

Č1 - A celá izraelská pospolitosť reptala proti Mojžišovi a Áronovi na púšti.

Ex 16,2-4.12-15

R - Pane, daj nám chlieb z neba!

Ž 78

Č2 - Máte odložiť starého človeka a obliecť si nového človeka, ktorý je stvorený podľa Boha v pravej spravodlivosti a svätosti. Ef 4,17.20-24

Ev - Ježiš povedal: „Veru, veru, hovorím vám: Nehľadajte ma preto, že ste videli znamenia, ale preto, že ste jedli z chlebov a nasýtili ste sa. Nezháňajte sa za pomínuteľným pokrmom, ale za pokrmom, ktorý ostáva pre večný život, a ten vám dá Syn človeka...“ „Aké znamenia urobíš, aby sme videli a uverili ti?“ „Veru, veru, hovorím vám. Nie Mojžiš vám dal chlieb z neba, ale môj Otec vám dáva pravý chlieb z neba.“ „Pane, vždy nám dávaj taký chlieb.“ Ježiš povedal: „Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť.“

Jn 6, 24-35

12. august 2012 - 19. nedeľa cez rok

Č1 - Teraz už dost', Pane! Vezmi si môj život! Ved' ja nie som lepší ,ako moji otcovia!

1Kr 19,4-8

R - Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán.

Ž 34

Č2 - A nezarmucujte Svätého Božieho Ducha, v ktorom ste označení pečat'ou na deň vykúpenia.

Ef 4,30-5,2

Ev - Židia na neho šomrali, keď povedal, že je chlieb, ktorý zostúpil z neba... On im povedal: „Nešomrite medzi sebou! Nik nemôže prísť ku mne, ak ho nepritiahne Otec, ktorý ma poslal. A ja ho vzkriesim v posledný

deň. Ja som živý chlieb života. Vaši otcovia jedli na púšti mannu a pomreli: Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta.“

Jn 6, 41-51

15. august 2012 - Nanebovzatie Panny Márie, streda, prikázaný sviatok

Č1 - A v nebi sa otvoril Boží chrám a bolo vidieť archu jeho zmluvy.

Zjv 11,19a.12,1

R - Po tvojej pravici, Pane, stojí kráľovná ozdobená zlatom. Ž 45

Č2 - Ale Kristus vstal z mŕtvych, prvotina zosnulých... 1Kor 15,20-27a

Ev - V tých dňoch sa Mária vydala na cestu a ponáhľala sa do istého judejského mesta v hornatom kraji. Vošla do Zachariášovho domu a pozdravila Alžbetu. Len čo Alžbeta začula Máriin pozdrav, dieťa v jej lone sa zachvelo a Alžbetu naplnil Duch Svätý. Vtedy zvolala veľkým hlasom: „Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života. Čím som si zaslúžila, že matka môjho Pána prichádza ku mne? Lebo len čo zaznel tvoj pozdrav v mojich ušiach, radosťou sa zachvelo dieťa v mojom lone. A blahosladená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán.“ Lk 1,39-56

19. august 2012 - 20. nedeľa cez rok

Č1 - Múdrosť si postavila dom, na siedmich stĺpoch spočíva. Pris 9 1-6

R - Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán. Ž 34

Č2 - Ustavične vzdávajte vdaky za všetko Bohu a Otcovi v mene nášho Pána Ježiša Krista. Ef 5,15-20

Ev - Židia sa hádali medzi sebou a hovorili: „Ako nám tento môže dať jesť svoje telo?“ Ježiš povedal. „Veru, veru, hovorím vám, ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život. Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom. Ako mňa poslal živý Otec a ja žijem z Otca, aj ten, čo mňa je, bude žiť zo mňa. Toto je ten chlieb, ktorý zostúpil z neba a nie, aký jedli otcovia a pomreli. Kto je tento chlieb, bude žiť naveky.“ Jn 6,51-58

26. august 2012 - 21. nedeľa cez rok

Č1 - Ak sa vám však nepáči slúžiť Pánovi, tak si dnes vyvoľte, komu chcete slúžiť. Joz 24, 1-2a.15-17

R - Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán. Ž 34

Č2 - Muži, milujte manželky, ako aj Kristus miluje Cirkv a seba samého vydal za ňu. Ef 5, 21-32

Ev - Keď to počuli jeho učeníci, mnohí z nich povedali: „Tvrdá je to reč! Kto to môže počúvať?“ Ježiš vedel sám od seba, že jeho učeníci na to šomrú a opýtal sa ich: „Toto vás pohoršuje? A čo až uvidíte Syna človeka vystupovať tam, kde bol predtým? Duch oživuje, telo nič neosoží. Slová, ktoré som vám povedal, sú Duch a život. Ale niektorí z vás neveria.“ Lebo Ježiš od počiatku vedel, ktorí neveria a kto ho zradí. A povedal: „Preto som vám hovoril: Nik nemôže prísť ku mne, ak mu to nedá Otec.“ Jn 6, 60-69

Pripravila A. Karaková

Blahoželanie

Dňa 21. júla sa páter **Ján Hrib, SchP.**, dožil svojich 40. narodenín. V mene celej farnosti mu do ďalších rokov želáme hlavne veľa zdravia, Božích milostí a radosti na každom jednom kroku.

Redakcia časopisu Bartolomej

Pod'akovanie

Od 1. augusta 2012 páter **Tomáš Huďa, SchP.** pôsobí medzi vojakmi. Za všetko dobré, čo nášmu mestu priniesol, mu ďakujeme, a na novom mieste želáme veľa požehnaní.

Veriaci z farnosti Prievidza - mesto

Spomienky na zosnulých

*Už navždy prestali pre vás hviezdy svietiť,
už navždy prestalo pre vás slnko hriať.
Len tí, čo vás poznali a mali radi,
nikdy neprestanú na vás spomínať.*

Dňa 25. júla 2012 sme si pripomenuli desiate výročie odkedy nás opustila naša mamička, stará a prastará mamička a svokra **Vilmuška Jamrichová** a 30. júna 2012 sme si pripomenuli tretie výročie úmrtia nášho otca, starého a prastarého otca a svokra **Štefana Jamricha**.

S úctou a láskou si každý deň v modlitbách na nich spomínajú dcéra s manželom a vnuci s rodinami.

Odišiel ticho ako odchádza deň. V srdciach zostáva spomienka len. Nech s nami spomína každý, kto ho mal rád. Dňa 1. augusta uplynulo 10 rokov, čo nás vo veku 80 rokov opustil náš drahý manžel, otecko a starý ocko **Rudolf Drozd** z Prievidze. Odpočinutie večné daj mu Pane.

Dňa 3. augusta 2012 uplynulo 10 rokov, čo si Stvoriteľ povolal do večnej slávy vzácneho manžela, otca a starého otca **Mgr. Jána Murína**. S láskou a vďačnosťou v modlitbách a svätých omšiach spomínajú manželka Marta a deti s rodinami.

Dňa 13. júla 2012 uplynulo 13 rokov od odchodu do večnosti milovaného otca **Jozefa Dalmadyho**. Venujte mu tichú modlitbu. Odpočinutie večné, daj mu, ó, Pane a svetlo večné nech mu svieti. S láskou a vďakou spomínajú manželka a deti.

Farská kronika

od 26. júna 2012
do 25. júla 2012

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Timotej Tomáš Bartoš
Mária Kohútová
Martin Kohút
Dalibor Lustig
Michal Mokry
Monika Nedeljaková
Jakub Ranostaj
Lukáš Trčo

**Blahoželáme k prijatiu
sviatosti manželstva:**

Emil Pastierik a Monika Frančáková
Peter Ďurina a Katarína Štrbová
Mgr. Dávid Špak a Mgr. Linda Schniererová
Dušan Sobolič a Zuzana Štrbová
Karol Khüebach a Michaela Pravdová
Roman Galbavý a Jarmila Važanová
Jaroslav Vlasko a Lenka Boriková
Martin Majdan a Darina Lehocká
Tomáš Priehoda a Nad'a Prágerová
Michal Kucman a Lenka Piačeková
Juraj Bavko a Natália Bavková,
rod. Pössová

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zomrelými:**

Imrich Sitár, 86 r.
Václava Krupová, 50 r.
Anna Hyžová, 67 r.
Jana Gašparová, 29 r.
Milan Gatíal, 76 r.
Mikuláš Drozd, 64 r.
Eliška Divékyová, 61 r.
Alžbeta Panisová, 70 r.
Mária Rebrová, 91 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca:

Mgr. Martin Dado, dekan
Zodpovedný redaktor, sadzba:
Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Redaktori:

M. Melicherčíková, A. Gálová,
A. Karaková, Mgr. E. Blašková

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie: titulná str. - M. Melicherčíková, str. 23 hore - archív Ružencového bratstva; str. 23 dole - S. Kobelová; zadná strana hore - P. Ján Hríb, SchP., zadná strana dole - Slovenský skauting, 14. zbor Prievidza

Tlač: PATRIA l., spol. s. r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciamy.

17. duchovná obnova ruženčiarov
27. a 28. júl 2012, Farský kostol sv. Bartolomeja v Prievidzi

Požehnanie obnoveného Oltára sv. Márie Magdalény
29. júl 2012, Kostol Nanebovzatia Panny Márie v Prievidzi

Tábor detí z piaristickej školy 1. - 7. júl 2012, Lúčky pri Kremnici

Letný skautský tábor 6. - 13. júl 2012, Kľačno - Drevená dolina

